

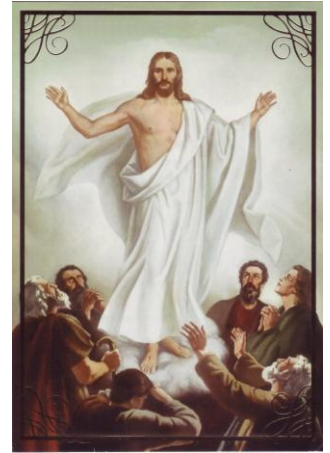
Kristus je pôvodca vzkriesenia a života

O vzkriesení zvykneme väčšinou meditovať a kázať len vo vzťahu k nám. To, že Kristus zomrel za svoju pravdu je svedectvom toho, že bol presvedčený o tom, že má pravdu, ale to, že stal z mŕtvych je potvrdením z Božej strany, že skutočne mal Pravdu. Božie Slovo nám predkladá ďalšiu, intímnejšiu dimenziu, z ktorej tajomstvo vzkriesenia čerpá svoju moc. Vzkriesenie nie je len púhym apologetickým faktom, slúžiacim ako „bezpečný dôkaz“ pravosti Ježiša, nie je tiež predovšetkým dôkazom pravdy alebo moci, nie je tiež predovšetkým počiatkom cirkvi a nového stvorenia. To všetko prichádza ako dôsledok. Vzkriesenie sa nesmie zužovať na čiste verejný, vonkajší fakt, ktorý sa týka dejín alebo cirkvi, akoby snáď Boh Otec Ježiša vzkriesil kvôli týmto skutočnostiam a nie pre neho samého. Vzkriesenie je predovšetkým aktom nesmiernej nežnosti, s ktorou Otec skrže Duchu Svätého svojím Všemohúcim Slovom budí Ježiša, Syna človeka. Ježiš ako človek je budený Božím Slovom, ktoré je živé a účinné. Sv. Pavol na začiatku listu Rimanom túto skutočnosť popisuje týmito slovami: „Pavol, služobník Krista Ježiša, povoláný za apoštola, vyvolený ku zvestovaniu Božieho evanjelia, ktoré Boh ústami svojich prorokov dopredu prisľúbil vo svätých Písmach, evanjelia o jeho Synovi, ktorý telom pochádzal z rodu Dávidovho, ale Duchom Svätým bol vo svojom zmŕtvychvstaní uvedený do moci Božieho Syna, evanjelia o Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“ (Rim 1,1-4) Teda ešte raz zdôrazním, že Vzkriesenie je predovšetkým aktom nesmiernej nežnosti, s ktorou Otec skrže Duchu Svätého svojím Všemohúcim Slovom budí svojho Syna zo smrti po jeho nesmiernom utrpení a ustanovuje ho Pánom. Ak tu užívame slovo Pán, máme na mysli to, čo toto slovo u židov zastupovalo, Božie meno. Ježiš aj ako človek je po svojom Vzkriesení zbožštený. Vzkriesenie je aktom Najsvätejšej Trojice a ako také ho budujeme do nášho rozjímania. Je to samotný vrchol Božieho konania v dejinách, najväčší dôvod jeho slávy. Od tohto okamžiku bude Boh známy ako „ten, ktorý vzkriesil z mŕtvych Ježiša Krista“ (2 Kor 4,14; Gal 1,1; Kol 2,12). O tomto novom titule, ktorý prevyšuje doterajší „Boh Abrahámov, Izákov a Jakubov“, Boh teraz prehlasuje: „To

je naveky moje meno, ním si ma budú pripomínať od pokolenia do pokolenia.“ (Ex 3,15). Vzkriesenie je predovšetkým darom Otca jeho vyvolenému Synovi, v ktorom našiel zaľúbenie; je opätovným objatím po krutom „rozdelení“ kríža, činom nesmierne nežného citu Otca. Je akýmsi Božím výkrikom ako to naznačuje prorok Izaiáš 42,14. „Bol príliš dlho ticho, mlčal, premáhal sa, ale teraz kričí“. Ježišovo Vzkriesenie je výkrik, ktorým Boh prerušil svoje „mlčanie“. Aj v historickom slede patrí ľudským svedkom tejto udalosti až druhé miesto. Všetky prvotiny vzkriesenia boli v Duchu Svätom dokonané medzi Ježišom a Otcom, v najskrytejšej intimitate. Okamžiku Vzkriesenia nebolo prítomne žiadne ľudské stvorenie. Prvé slová, ktoré Cirkev vedená Duchom Svätým, vložila do úst Vzkrieseného Syna v introite veľkonočnej omše, sú radostným zvolaním Syna k Otcovi: „Vstal som z mŕtvych a som znovu s Tebou!“ Tieto slová sú prevzaté zo žalmov (3, 138) a od najstarších dôb (Klement Rímsky, Justín) sú pripisované Vzkriesenému Ježišovi. Otcovo zvolanie ku Vzkriesenému Ježišovi je v Písme potvrdené slovami: „Ty si môj Syn, Ja som ťa dnes splodil“ (Sk 13,33). Akoby v Bohu Otcovi Kristovo Vzkriesenie zväčšilo radosť z večného plodenia Slova. Musím zdôrazniť, že tento intímny a „otcovský“ rozmer vzkriesenia nie je obsiahnutý len v liturgii a v zbožnosti, ale samotné Božie Slovo ho na mnohých miestach potvrdzuje; ide o skutočnosť a nielen o zbožné prianie. Po Zoslaní Duchu Svätého apoštol Peter prehlasuje: Boh vzkriesil Ježiša, „vytrhol ho z bolesti smrti“ a v aplikácii na Krista používa slová Žalmu 16. Podľa apoštola práve v tomto žalme vyjadruje svoju neotrasiteľnú dôveru v Otca Ježiš prostredníctvom kráľa Dávida, keď verí, že ho Otec neponechá v hrobe a v podsvetí a nerozpadne sa v prach a hovorí Otcovi: „Blížkosť tvojej tváre ma naplnila radosťou...“ Otec slávnostne vyzval svojho Syna pri Vzkriesení: „Sadni si po mojej pravici“ (Sk 2,34), a „dal mu miesto po svojej pravici“ (Sk 5,31) a ako potvrdzuje kniha Zjavenia: „dal mu sadnúť s ním na trón“ (Zj 3,21).

Láska Zeleného štvrtku, viera Veľkého piatku, nádej Bielej soboty a víťazstvo Veľkonočnej nedele, nech vás posilní a naplní pokojom a dôverou.

Váš duchovný otec Alfonz Vladimír Sabo, farár

*K Tebe sa utiekam,
môj Bože, Hospodine,
od nepriateľov
pomôž mi a chráň
ako pred levom,
aby neroztrhal a neodvliekol,
keď niet záchrancu.
Ak som to spravil, Bože,
Hospodine, akže mi hriechy
príschli na rukách,
ak zle som robil
svojmu priateľovi,
ak bez príčiny protivníka plienil
-nech teda
beží za mnou nepriateľ,
nech dohoní ma,
pošliape mi život
i česť mi hodí do prachu!*

*Zdvihni sa, Pane,
vo svojom hneve svätom
a zastaň cestu mojím odporcom
a ujmi sa ma na tom súde,
ktorý si Ty sám nariadil!
Nech obklopí Ťa zástup
národov a na tróne im
z výskosti vládni!*

*Hospodin bude súdiť národy.
Súd, Bože, spravodlivý som a
nevinný!
Nech ukončí sa zloba
ničomných,
posilni čistého a pomôž mu,
Ty, ktorý vídaš do srdca i ľadví,
ó, Bože spravodlivý!*

*Boh mi je štítom, ochranou, je
pomocníkom pre úprimných
srdcom. Ó, Boh je veru
spravodlivým sudcom, On,
ktorý môže trestať každý deň!*

Všetci ľudia nech to vedia - Ježiš žije!

Istý človek raz opísal zložitú situáciu, do ktorej sa dostal, keď sa vrátil z práce domov. Z vrečka vytiahol kľúč a zasunul ho do zámky. Kľúčom pootočil a dvere sa otvorili. S hrôzou zistil, že dvere neboli zamknuté. Ráno v zhone zabudol zamknúť a dom zostal otvorený. Dotyčný človek spomína, že v sekunde ho zalial studený pot. Vbehol do domu a urobil po ňom rýchlu exkurziu. Zaujímalo ho, či nie sú nejaké škody a najmä, či niečo vzácné nezmizlo. Nakoniec si hlboko vydýchol, lebo zistil, že byť je v poriadku.

Veľkonočné ráno nám približuje ženy, ktoré navštívili Ježišov hrob. Po ceste riešili praktický problém, kto im odvalí kameň od hrobu. Vzápätí však s úžasom zbadali, že kameň je odvalený a hrob prázdny. Po rýchlej exkurzii po Ježišovom hrobe zistili, že to najvzácnejšie, čo môže byť – Ježišovo telo –, je preč. Vzápätí sa dozvedeli, že Pán vstal z mŕtvych.

Aj dnes navštevujeme Boží hrob – napríklad návštevníci a pútnici vo Svätej zemi, počas Veľkonočného trojdňa aj všetci veriaci v našich kostoloch. Nehľadáme tam už Ježišovo autentické telo, skôr rozjímame, premýšľame a modlíme sa, aby sme sa poklonili jeho umučeniu. Potom však hľadáme živého Ježiša v praktickom živote. Tým dávame najavo svoju vieru v jeho zmŕtvychvstanie. Nezostávame iba pri hrobe, lebo tým by sme zavrhlí všetky nádeje, ale kráčame životom ďalej a stávame sa svedkami, ktorí potvrdzujú, že Pán naozaj vstal z mŕtvych. Kresťan by sa mal poznať podľa toho, že vstáva z hrobu vlastných bied a s Božou pomocou začína odznova. Teda nijaké elitárstvo, ale pokorné uznanie vlastných chýb a odhodlané povstanie k životu. Skutočnosť prázdneho Ježišovho hrobu ho presvedča, že idea Božieho kráľovstva nemôže skončiť zapečatená v hrobe. Naopak, je určená pre život. Ani snaha kresťana o duchovný rast nemôže skončiť pri prvom neúspechu či prekážke. Ak pokorne a trpezlivo hľadá Zmŕtvychvstalého, skôr či neskôr pocíti, že sa nemôže uspokojiť s povrchnosťou života. Popritom prijíma z oltára skutočný Boží pokrm Pánovho tela a krvi. To preto, aby jeho svedectvo o Zmŕtvychvstalom bolo presvedčivejšie a aby z jeho života nezmizlo to najvzácnejšie – živá viera v toho, ktorý pokoril smrť a hriech a nastolil život.

ŠTEFAN VITKO

*Všetkým hojnosť milosti
od zmŕtvychvstalého Krista,
trvalý pokoj
a zároveň plno radosti
plynúcich
z Veľkonočného tajomstva.*

Láska k Cirkvi

Poznáme dobre miesto v evanjeliu, kde Ježiš hovorí o vitalite Božieho kráľovstva a pripodobňuje ho k horčičnému zrnku (porov. Mk 4, 30-31). Boh má takú moc, že z nepatrnej skutočnosti môže nechať vyrásť niečo veľké. Vieme, že semienko čiernej horčice, ktorá rástla v Palestíne, bolo len o niečo väčšie ako naše zrnko maku, ale rastlina vyrástla do výšky dvoch až štyroch metrov. Najmä v nížinách pri Mŕtvom mori to býval až štvormetrový ker a na jeho konároch hniezdili vtáky.

Alexander Meň (+ 1990), nedávny pravoslávny mučeník, rád spomínal toto podobenstvo, keď diskutoval s fundamentalistami, ktorí ostro kritizovali dnešnú podobu Cirkvi a uznávali len jej počiatky, opísané v Skutkoch apoštolov. Hovorieval: Blázni, ktorí chcú, aby sa košatý strom presne podobal semienku, z ktorého vyrástol!

Naším poslaním je milovať Cirkev takú, aká je dnes, ten nesmierne košatý strom - aj keď je miestami prebujnený a možno potrebuje aj prerezať. No zdá sa, že túto očistnú prácu si vyhradil nebeský Otec pre seba (porov. Jn 15, 2).

Vojtěch Kodet O., Carm., ThD. „Učeníctvo“

Sväté omše vo Veľkom týždni (B)

9.IV. Veľkonočný pondelok

08.00 Za † Františka a Máriu Podolských

10.00 Za farníkov

10.IV. Veľkonočný utorok

18.00 *nebude*

11.IV. Veľkonočná streda

18.00 *nebude*

12.IV. Veľkonočný štvrtok

18.00 *nebude*

13.IV. Veľkonočný piatok

18.00 Za † Štefana Kulifaja – 1. výročie

14. IV. Veľkonočná sobota

08.00 Za † Fridricha a Máriu Bilčíkových

Upratovanie kostola č.d. 421 - 456

15.IV. 2.Veľkonočná nedeľa (B)

NEDEĽA BOŽIEHO MILOSRDENSTVA

08.00 Za živých a † členov ružencového bratstva

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 Za † Štefana Kordoša, zaťa Jozefa a rodičov

Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

Liturgický kalendár

9.IV. pondelok	sv. Demeter, mučeník sv.Libor, biskup
10.IV. utorok	sv. Magdaléna z Kanossy
11.IV. streda	sv. Stanislav, biskup, mučeník
12.IV. štvrtok	sv.Július I., pápež
13.IV. piatok	sv.Martin I., pápež, mučeník
14.IV. sobota	sv.Lidvína, panna

Slovo na dnes

Aby sme rástli v dôvere - modlitba dieťaťa

A ako rásť v tejto absolútnej dôvere v Boha, ako ju udržiavať a živiť? Isteže nielen rozumovými špekuláciami a teologickými úvahami, ktoré sa vo chvíľach skúšky rozplynú, lež rozjímavým pohľadom na Ježiša.

Rozjímať o Ježišovi, ktorý dáva svoj život za nás, živiť sa touto „príliš veľkou láskou“, ktorú nám vyjadruje na kríži, to skutočne vlieva dôveru. Je možné, aby tento najvyšší dôkaz lásky - „nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13) - o ktorom vytrvalo rozjímame, ktorý vnímame očami lásky a viery, čoraz viac neutvrdoval naše srdce v neochvejnej dôvere? Čoho sa obávať od Boha, ktorý nám prejavil lásku takým očividným spôsobom? Akože by nebol „za nás“, akože by nám nebol celkom a bezvýhradne naklonený; ako by pre nás neurobil všetko Boh, tento priateľ ľudí, ktorý vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, keď sme ešte boli hriešni (porov. Rim 5,8)? A „ak je Boh za nás, kto je proti nám?“ (Rim 8,31). Ak je Boh s nami, aké zlo by nás mohlo zasiahnuť?

Z toho vyplýva, že aby sme mohli rásť v dôvere, rozhodne musíme rozjímať. Priveľa ľudí si robí starosti preto, lebo nemá ducha rozjímavosti, nenájdu si čas, aby živili vlastné srdce a vrátili mu pokoj v pohľade lásky na Ježiša. Aby sme úspešne vzdorovali strachu, skleslosti, musíme cez modlitbu, cez osobné stretnutie s Bohom, ktorého sme spoznali, prijali a zamilovali si v modlitbe, skúsiť a presvedčiť sa, aký dobrý je Pán (porov. Ž 34,8). Istoty, ktoré nám prináša návyk modliť sa, sú oveľa silnejšie ako istoty, ktoré plynú z rozumových úvah, dokonca i z najvyššej teológie.

Keďže na nás neprestajne útočí zlo, myšlienky plné malomyselnosti a nedôvery, musíme sa ustavične a neúnavne modliť, aby sme im dokázali vzdorovať. Koľkokrát sa mi stalo, že som na každodennú hodinovú adoráciu šiel ustarostený a sklúčený, a bez toho, žeby sa prihodilo niečo mimoriadne, bez toho, žeby som hovoril alebo pocítil čosi zvláštne, odchádzal som s pokojom v srdci. Vonkajšia situácia sa nezmenila, problémy pretrvávali, ale srdce sa zmenilo a v pokoji im mohlo čeliť. Duch Svätý vykonal svoju skrytú prácu.

Vždy budeme zdôrazňovať nevyhnutnosť modlitby srdcom, skutočného zdroja vnútorného pokoja. Ako sa môžeme odovzdať Bohu a dôverovať mu, ak ho poznáme iba zďaleka, „z počutia“? „Len z počutia som teba dosiaľ poznával, lež moje oko teraz ťa už uzrelo“ (Jób 42, 5). Srdce sa prebudí k dôvere, len ak sa prebudí k láske a my potrebujeme cítiť sladkosť a nehu Ježišovho Srdca. To možno dosiahnuť iba cez návyk modliť sa srdcom, tohto tichého sladkého spočinutia v Bohu, akým je rozjímavá modlitba.

Naučme sa teda odovzdať, celkom dôverovať Bohu vo veľkých, ako aj v malých veciach s prostotou malých detí. A Boh prejaví svoju nežnosť, svoju starostlivosť i vernosť niekedy až šokujúcim spôsobom. Ak sa Boh v určitých chvíľach správa k nám zdanlivo drsne, má pre nás aj nečakané nežnosti, ktorých je schopná iba láska taká čistá a plná nehy ako jeho. Svätý Ján z Kríža sa na konci svojho života uberal do kláštora, aby tam dožil.

Chorý, vyčerpaný, nevládny dostane chuť na špargľu, ako ju jedával v detstve. A zrazu pri kameni, kde si sadol, aby nabral dych, uvidel viazaničku špargle, ktorá sa tam zázračne objavila.

Aj my môžeme uprostred skúšok okúsiť takéto nežnosti Lásky. Nie sú vyhradené pre svätých. Sú pre všetkých biednych, ktorí naozaj veria, že Boh je ich Otcem. Pre nás budú mocným povzbudením, aby sme sa odovzdali Bohu, oveľa účinnejším ako všetky rozumové dôvody.

A myslím, že práve v tom je skutočná odpoveď na tajomstvo zla a utrpenia. Odpoveď nie filozofická, ale existenčná: ak sa znovu a znovu odovzdávam, konkrétne pociťujem, že to skutočne „funguje“, že Boh všetko obracia na moje dobro: zlo i utrpenie a bolesť, dokonca aj moje hriechy. Koľké situácie, ktorých som sa obával, zdajú sa mi po prvej bolestnej zrážke napokon znesiteľné, ba prospešné. Čo som považoval za nepriateľské, v skutočnosti sa ukáže ako prínos. Vtedy si hovorím: čo Boh robí pre mňa vo svojom nekonečnom milosrdenstve, to skrytým a tajomným spôsobom určite robí aj pre všetkých ostatných a celkom iste aj pre celý svet.

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?

Čo je tajomstvo Bielej soboty? Je to tajomstvo neprítomnosti Krista medzi nami, hovorí o Božej skrytosti a mlčaní vo svete.

Pre učeníkov bolo veľmi užitočné, že zakúsili túto Kristovu neprítomnosť, pretože až vtedy pochopili falošné prvky obrazu, ktorý si urobili o Kristovi a jeho poslanstve. Pre človeka je dobré, ak zakúsi toto Božie mlčanie, aby pochopil svoju ničotnosť a Božiu nekonečnosť. Boh zdanlivo spí a loďka sa potápa. Vtedy smieme kričať v modlitbe s učeníkmi - „zachráň nás, Pane, veď hynieme“.

Biela sobota má pre nás byť zdrojom veľkej útechy. Budeme schopní v tomto Ježišovom mlčaní a smrti vidieť meniaci sa svet? Ježišovou smrťou sa tento náš svet smrti rozlomil. Teraz doň „prenikol“ nový, naveky nezničiteľný život. Kristus ukazuje, že človek nesmeruje do prázdnoty, a tým do nezmyselnosti. Chce ukázať, že láska, vernosť, kríž sa nekončia smrťou. Kristus ukazuje nádej. Smrťou sa nič nekončí.

Ježiš prináša vo svojom dočasnom mlčaní absolútnu spásu. Ježiš je odpoveďou na život. Človek, tak ako aj učeníci, sa musí odvážiť na krok viery. Smrť zatienuje celý život v mnohorakom zomieraní všedného dňa. Človeku sa zjavuje jeho bezmocnosť a teraz musí zaujať svoj vlastný postoj. Mlčanie Bielej soboty má preto spásanosný význam, lebo sa v nej zjavila všetka bezmocnosť ľudského bytia a spojila sa s absolútnou dôverou k Otcovi.

Iba nádej udržuje ľudské dejiny v pohybe.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Nemám čas

Keď majster raz pozval vysokopostaveného človeka na meditáciu, dostal odpoveď, že je príveľmi zaneprázdnený.

Vtedy majster povedal svojim žiakom: „Tento muž mi pripomína drevorubača, ktorý plytval časom a silami, lebo pracoval s tupou sekerou. Ten muž totiž unavene odpovedal, že nemá čas nabrúsiť si ostrie.“

Rok nad evanjeliom

Nikodém

Nikodém bol jeden z vodcov izraelskej spoločnosti, jeden zo senátorov, členov veľrady, ktorí stelesňovali autoritu i národné tradície. Ako o ňom hovorí sv. Ján, bol to čestný človek. Jeden z tých, čo majú dosť jemný mravný cit, aby mohli zistiť, po ktorej ceste treba ísť životom k dokonalosti. No zároveň patril k tým, ktorých stále od toho zdržiavajú ich rozumové návyky alebo meštiacke ohľady. A aby sme povedali všetko - aj hlboký nedostatok odvahy. Talmud hovorí o Nikodémovej, že bol veľmi bohatý. Keď počul o novom prorokovi, chcel sa s ním rozprávať, ale želal si, aby to bolo v noci. Vysvetľovať sa to dá rozlične. Noc ponúka viac pokoja a ticha na rozhovor. Ale noc si volia často i príliš opatrní. Opatrnosť môže byť cnosť. U majetných ľudí býva vo veľkej úcte.

Ježiš jediným pohľadom prezrel túto Nikodémovu dušu. Vie, že je v nej dobrá vôľa, ale i veľa pohodlnosti a biedy. Ktosi nazval Nikodéma výrazom „čestný bojzlivec“. Pravda, úlohou toho, kto číta alebo medituje nad evanjeliom, nie je súdiť Nikodéma, ale poučiť sa z jeho príbehu.

Ježiš vysvetľuje pravdu a tajomstvo v dlhom monológovi, akoby vopred zhŕňal svoje evanjelium. Zveruje pravdu a tajomstvo tomuto osamelému svedkovi a tým ho pozýva. A Nikodém? Váha. Nemá odvahy pridať sa. V tejto udalosti máme pred očami celú drámu vyvoleného národa.

Evanjelium neuvádza, čo Nikodém nakoniec odpovedal. No z toho, že sa neobjavil medzi apoštolmi, vidno, že sa nepoddal. Tento ctihodný muž je taký istý ako my všetci

- spútal ho pohodlie a on uteká pred veľkými rozhodnutiami. Mohol to byť návyk a nemusela v tom byť zlomyseľnosť. „Tí, čo držia v rukách nitku, ktorú nám dali naši otcovia a ktorá nás spája s tradíciou, nemôžu spať,“ hovorí v nábožnej knihe Izraelita. „Nevedia sa uspokojiť, lebo sa boja vypustiť nitku z rúk. Ak ju stratia, čo si počnú? Nenájdu inú, ktorej by sa chytili... A či by sa potom bezradne netúlali, stratení v noci života?“

Možno práve takéto pochybnosti trápili Nikodéma pri rozhovore a po rozhovore s Ježišom. Ako začať znova? Ako sa znova narodiť? A aké požiadavky predkladal Ježiš neskôr! „Kto verí vo mňa, má život večný!“ povedal. To bolo neslýchané! Vyhlásil, že on je i Pánom soboty. Staval sa nad Mojžiša. Povedal, že on bol ešte pred Abrahámom! Znamenalo to rozísť sa so Starým zákonom? Vypustiť z ruky nit? No rozhovor s Ježišom zostane navždy hlboko vrytý do Nikodémovej pamäti. V hĺbke svojho rozdeleného srdca si zachová úctu a lásku k Ježišovi. Ukáže sa, že Ježiš ho predsa len nevolal nadarmo. Keď raz veľkňazi a farizeji pošlú vojakov, aby chytili Ježiša, a keď sa títo vrátia, nesplniac príkaz a ospravedľujúc sa tým, že „nikdy tak človek nehovoril“, Nikodém sa Ježiša zastane: „Odsúdi náš zákon človeka prv, ako by ho vypočul...?“ (Jn 7, 46, 51) Vo

chvíli, keď sa sprisahanie proti Ježišovi zauzlí, Nikodém sa odváži obhajovať ho. A na Ježišov pohreb prinesie myrhu a aloe. Stará tradícia, dojatá Nikodémovou dobrou vôľou pri Ježišovej smrti, tvrdí, že ho sv. Peter pokrstil a že bol potom Kristovým učeníkom.

O znovuzrození z Ducha

Nemohli by ste žiť ľudským životom, ak by ste sa neboli fyzicky narodili. Práve tak nemôže nik žiť duchovným životom v Bohu, ak sa nenarodil duchovne. Ježiš to povedal jasne: „Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva.“ (Jn 3, 5)

Človek sa musí znova narodiť... Musí sa narodiť pre duchovný život. To znamená, že predtým nežil týmto životom. Nežil... Evanjelium hovorí neskôr konkrétne. Márotnatný syn „bol mŕtvy, a ožil“. O tejto smrti vieme len od Ježiša. Vo svetle jeho slov je na tejto zemi mnoho márotnatných synov, ktorí sú mŕtvi. Môžu však ožiť. Môžu sa znova narodiť.

Pred duchovným zrakom viery každé mesto i miesto na zemi sú plné takýchto mŕtvych. Niektorí ľudia vyzerajú ako živí - chodia, jedia, bavia sa, ženía sa a vydávajú. A predsa v Božích očiach sú mŕtvi. Ešte sa znova nenarodili.

Z Božieho hľadiska nedelíme ľudí na rasy, ale ich zadefinujeme do dvoch kategórií. Do jednej patria tí, ktorí sa zrodili z tela. Do druhej tí, ktorí sa zrodili aj z Ducha.

My, ktorí sme sa narodili do fyzického sveta, môžeme a máme sa narodiť po druhý raz. Môžeme byť premenení do Božieho života už tu na zemi - od chvíle krstu. Tento nový život si musíme potom rozvíjať.

Narodili sme sa z Ducha? Vstúpili sme do tohto nového života? Badať to na nás?

Znovuzrodiť sa, to neznamená hocijakú zmenu. To neznamená prijať nejakú myšlienku, osvojiť si nejakú teóriu alebo náukový systém. Nejde o to povedať si - obrátim novú stránku v knihe života. Znovuzrodenie - to je nový začiatok s Bohom v Ježišovi Kristovi. Tento začiatok dáva Boh. Môžeme zanechať zlo, urobiť dobré predsavzatia ako na Nový rok, ale to ešte nie je kresťanské znovuzrodenie.

Nestačí zmeniť prostredie alebo životosprávu. Ak to urobíte, nijaká podstatná zmena sa s vami nestane. Je potrebná zmena v nás - v srdci a v duši. A túto zmenu môže uskutočniť len Duch Svätý. To je znovuzrodenie. Ono dá nový zmysel nášmu životu. Boh robí i dnes takéto zázraky obrátenia. Opýtajte sa tých, ktorí z neho žijú, tých, ktorí ho našli. Ako ich to zmenilo! Je ich mnoho v každom národe. Aj u nás.

Ľudská duša ponechaná na svoj vlastný prirodzený stav je ako krištál v tme. Má schopnosť žiariť, no je v tme. Môže zažariť, ale mu čosi k tomu chýba. A to môže prijať len zvonka, zhora - od svetla. Ak naň zasvieti svetlo, celý krištál sa premení akoby na svetlo. Akoby strácal svoju predošlú podobu v žiare vyššej sily svetla, ktorá ho preniká.

Chcete vedieť, čo to znamená konkrétne? Poznáte sv. Františka, jeho obetavý, čistý a hrdinský život z viery? Tento život sa začal práve znovuzrozením z Ducha Svätého. Začal sa jeho obrátením. V knihe o jeho živote je to zaznačené takto: „František sa prežehnal. Ale na prahu dverí sa zastavil. ‚Mama, aký je dnes deň?‘ spýtal sa. ‚Nedeľa, syn môj, Áno, ale koľkého v mesiaci?‘ 24. septembra, dieťa moje. Prečo?‘ ‚Vráť sa, mama, a zapíš za Kristov obraz tieto slová: Dnes, v nedeľu 24. septembra roku Pána 1206 po narodení Spasiteľa, sa môj syn narodil po druhý raz!“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku